

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De viatore prophetici spiritus, qui apparuit Henrico Conuerso, cap. 96.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

rabili dulcedine sic repletum est os eius, fauces, viscera, & venter, vt nunquam aliquid tale in vita sua sentiret, corporalis erat hæc dulcedo. Porro in mente & anima dulcedine spiritali Deus tam copiosè visitauit eam, vt diceret Abbati nostro, quòd omnibus diebus vitæ suæ pietantiis omnibus carere vellet, dummodo in consimili dulcedine, & hoc vna tantùm vice, sibi liceret deliciari. Pro qua idem Abbas noster, ad eius petitionem, pro gratiarum actione, hymnum, Te Deum laudamus, singulis nobis injunxit. APOLLONIVS: Si Deus sic excellenter tantillum remunerat in præsentī vita, non ambigo quin magnas tribulationes mirificè remuneret in futuro. CÆSARIVS: Quòd facilè huiusmodi consolationes in præsentī perdantur, ecce exemplum.

CAPVT XCV.

*Consolatio in præsentī facile perditur dum manifesta-
tur.*

Conuersus quidam in Hemmenrode, cùm in orationibus suis mellifluam diuinitus accepisset dulcedinem, & ob hoc sæpe labores suos negligeret, magister suus crebrò eum arguit, dicens: Frater, certis temporibus est orandum, & certis temporibus laborandum. Ille, sicut homo simplex, vt increpantè placaret, respondit: O magister, si sciretis causam, nõ mihi imputaretis: rogo vt detis mihi osculum: putabat enim q̄, in pressione labiorum, eadem posset sentire dulcedinem. Cui mox vt osculum dedit ille, gratiã irrecuperabiliter, vt puto, perdidit iste. Simile penè habes supra cap. 42. de Conuerso, qui angelum sæpe vidit, & dicendo gratiam perdidit. Causas verò subtractionis gratiæ in præsentī plures esse alibi tibi assignaui. Quidam tamen, licet aliis sibi diuinitus ostensa referant, non ob hoc gratiam perdunt, sicut supra dictum est de Henrico Conuerso in Hemmenrode.

CAPVT XCVI.

Henricus idem cùm grangiæ, quæ Hart dicitur, præesset, & die quadam in Maio segetes cortis, orationes suas ruminando, solitarius circuiret, hominem quendam sub arbore, piro scilicet, quæ illic

in agro singulariter sita est, contra se stare conspexit: erat autem decentis stature, capillis canus, barba prolixâ, tunicam habes talarem & clausam, scapulare verò latum ultra genua longum, eratque vultus eius angelicus; quem cum propius accedens salutasset, dices: Benedicite frater, respondit ille, Dominus, & adiunxit, Quomodo placet tibi ordo tuus frater? Conuerso respondente, Bene, iterum adjecit; Bene tibi placere debet, quia nulla vita tantæ perfectionis est in ecclesia Dei. Cuius aspectus cum multam Conuerso incuteret reuerentiam, volens Conuersus aliquam ei dare occasionem petendi aliquid, ait; Cur sic nudis inceditis pedibus? respondente illo, talis est consuetudo nostra, subjunxit; Peto vt mihi liceat vobis dare calceos, & nobiscum hodie prædeatis. Et recusauit vtrūque, dicens: Modicus cibus mihi sufficit, & sociis meis. Cumque aliqua secretius tractassent, is qui viator videbatur, Conuerso alium diem ad eundem locum præfixit, a quo modicum discedens, in plano loco nusquam comparuit. Quo viso, Henricus expauit, festinansque ad Claustum, Priori suo Hermanno, nunc Abbati in loco sanctæ Mariæ, quæ dicta sunt vel gesta, per ordinem recitauit. Cui ille, Cautus esto frater, quia non omne verum est, quod verum apparet: mox vt eum videris ex remoto, signabis te, & cum propinquaueris ei, iterum eo vidente signabis te, dicesque, Benedicite. Quod cum fecisset, subrisit ille, dicens: Iuste facis signando te, quia non omne verum est, quod verum apparet, neque hoc ipsum habes a te, sed Prior tuus te docuit: ego, inquit, illum diligo, eo quod religiosus sit, & amator disciplinæ, & quia quotidie orat pro omni ecclesia & ordine. Quod & verum est. Mentionem etiam habuit domini Eustachij Abbatis Claustri, & domini Henrici Abbatis nostri, in illo aliqua corripens, & in isto plura commendans. Et recitauit ei omnia more Elisæi, quæ in conclauis cum Priore, siue aliis, fuerat locutus. Postea, cum idem Conuersus die quadam dicto completorio aliquid obtinere niteretur a Deo veniis & lacrymis, & non profecisset, ille curia clausa, ostioque

4. Reg.

5. 6.

firma-

firmato diligenter oratorij, ad eum intrauit, increpauit eum, & dicens: Stolide, putas quòd vi possis aliquid extorquere a Deo? si non esset tibi modò paritum propter Priorem tuum, fortè amentiam incurrisses. Nocte quadam cum idem Henricus, defuncto aliquo in ecclesiam depporato, sedisset ante altare infirmorum, viator (de quo dicere non possum, vtrum angelus fuerit an homo) ei apparens signauit vbi Prior esset, cui cum ille resignasset, in infirmatorio est, signo respondit: Ego noui hoc, bene est ibi; inclinanteque coram eodem altari, recedens, & ante alia tria altaria, quæ sunt in abside, simile faciens, chorum monachorum intrauit, & non comparuit. Sepe illum testabatur se vidisse in choro circumeuntem in multa claritate. Cui cum ex parte Prioris Conuersus tunicam obtulisset & cingulum, tunicam recusauit, cingulo suscepto, Ego, inquit, illud dabo bono cuidam monacho Ebarbacensi, & magis ei proderit, quam si ego vterer illo. Remisit ei & cingulum laneum, pretio quidem vilissimum, sed virtute pretiosum, per quod & sanitates factæ sunt, & plurimum valet cõtra stimulum carnis. Quem cum etiam rogaret, vt se Priori ostendere dignaretur, respondit: Dominus noster nos frequenter mittit Ierololymam, & ad alia æquè remota loca, & si videret me Prior, possèt per eius interrogationes legatio mea impediri: & adjecit, Dic Priori vt sollicitus sit circa excitandos fratres, ne dormiant cum pro defunctis cantant; quia sicut milites congregantur ad torneamentum, ita animæ confluunt ad officium defunctorum. APOLLONIVS: Puto quòd mortui viuus in hoc officio sollicitis, dum indigent, vicem charitatis rependant. CÆSARIUS: Hoc tibi vno ostendam exemplo.

*Oratio
pro defū-
ctis re-
munera-
ta.
† Al. Euer-
hardus.*

CAPVT XCVII.

ESt quidam canonicus in Aldensele, † Rudolphus nomine, homo grandæuus, & circa officia diuina valde sollicitus, nunquam aliquam horam in choro negligit, dummodo incedere possit, sicut testis est Alardus noster nouitius, quandoque illius concanonicus.